

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie január 2011

IV. senát

Nálezy:

spisová značka	IV. ÚS 409/2010
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	20. decembra 2010
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 27 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Dňa 22. apríla 2009 bola Kancelárii Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „kancelária národnej rady“) doručená petícia s názvom „Stromy, o ktoré sa nemusíme báť“, ktorú podpísalo platným spôsobom 40 508 občanov. Sťažovateľ bol ako jeden z jej signatárov určený na zastupovanie v styku s orgánom vybavujúcim petíciu. Obsahom petície bola žiadosť, aby v zákone č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov bola zakotvená povinnosť miest a obcí vyhlásiť časť mestskej zelene za chránenú zeleň, pričom vyňať konkrétnu plochu chránenej zelene z takéhoto ochranného režimu by bolo možné len obecným referendum. Ďalej ňou bolo žiadané, aby v označenom zákone, ako aj v zákone č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov bola zabezpečená ochrana lesov tak, aby na Slovensku vznikli územia, na ktorých sa nebude za žiadnych okolností ťažiť drevo.</p> <p>Prijatie petície bolo potvrdené listom vedúceho kancelárie národnej rady z 12. mája 2009. Podľa tohto listu nemala petícia také vecné nedostatky, ktoré by neumožňovali jej prešetrovanie. Keďže predmetná petícia nebola podpísaná aspoň 100 000 občanmi, nespĺňala podmienku podľa § 133 ods. 3 zákona č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rokovacom poriadku“), aby bola prerokovaná priamo národnou radou. Predseda národnej rady ju preto 6. mája 2009 pridelil na ďalšie konanie príslušnému výboru v zmysle § 133 ods. 1 zákona o rokovacom poriadku.</p> <p>Sťažovateľ uviedol, že do podania jeho sťažnosti ústavnému súdu mu nebolo ako osobe určenej na zastupovanie v styku s orgánom vybavujúcim petíciu doručené vyznenie o spôsobe jej vybavenia.</p>
ratio decidendi	<p>Predmetom sťažnosti sú dve základné námietky. Prvá smeruje proti spôsobu vybavenia petície, pretože príslušný výbor ju svojim uznesením len vzal na vedomie bez toho, aby zaujal stanovisko k jej obsahu. Druhá námietka sa týka doby, ktorá uplynula od doručenia do vybavenia petície. Sťažovateľ podal predmetnú sťažnosť v dobe, keď mu zo strany národnej rady nebolo doručené žiadne písomné vyznenie o tom, akým spôsobom bola petícia vybavená, pričom tento stav trval už viac ako trinásť mesiacov. V priebehu konania pred ústavným súdom odoslal sekretariát predsedu národnej rady sťažovateľovi list, v ktorom ho informoval o prijatí uznesenia č. 580, ktorým príslušný výbor vzal petíciu na vedomie. Takéto vybavenie však sťažovateľ naďalej považoval za nedostatočné v zmysle § 5 ods. 6 zákona o petičnom práve a ďalej tvrdil, že pretrvávajú porušovanie jeho označeného základného práva. Vychádzajúc z uvedených skutočností</p>

ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľa a dospel k týmto záverom:

Posúdenie otázky, či postup orgánu verejnej správy pri vybavovaní petície obstojí z hľadiska čl. 27 ods. 1 ústavy, sa odvíja od obsahu a povahy jeho právomoci, k výkonu ktorej sa vzťahuje obsah tejto petície. Výkon zákonodarnej právomoci národnej rady významným spôsobom ovplyvňuje zásada slobodného výkonu poslaneckého mandátu, ktorá je vyjadrená v čl. 73 ods. 2 ústavy. Podľa tohto ustanovenia vykonávajú poslanci svoj mandát osobne podľa svojho svedomia a presvedčenia a nie sú viazaní príkazmi. Táto ústavná garancia sa premieta i do výkonu ich práva predkladať návrh zákona a hlasovať o návrhu zákona. Každý poslanec sa môže slobodne rozhodnúť, či navrhne prijatie zákona alebo zmenu určitého zákona, ako aj to, akým spôsobom bude o konkrétnom návrhu zákona hlasovať. Svoj postoj pritom z ústavnoprávneho hľadiska nemusí nijako odôvodňovať, jeho zodpovednosť má totiž politický charakter voči občanom rozhodujúcim vo voľbách o zložení národnej rady.

Takto vymedzená povaha zákonodarnej činnosti národnej rady je významná i z hľadiska hodnotenia spôsobu vybavenia petície z jej strany. Ustanovenie čl. 27 ods. 1 ústavy zaručuje tiež právo obracať sa na národnú radu so žiadosťami, návrhmi a sťažnosťami vo veciach jej zákonodarnej pôsobnosti. Účel tohto práva je potrebné vidieť predovšetkým v možnosti občanov vyjadrovať svoj názor vo vzťahu k zákonodarnej činnosti priamo národnej rade, pričom, ako už bolo uvedené, povinnosť zaoberať sa petíciou slúži vytvoreniu podmienok, „aby v prípade opodstatnenosti požiadaviek uvedených v petícii mohla národná rada prostredníctvom pléna alebo výborov prijať vo verejnom záujme potrebné opatrenia legislatívneho alebo iného charakteru“ (III. ÚS 266/08). Na druhej strane nemožno toto právo chápať ako obmedzenie právomoci a uváženia národnej rady pri prijímaní zákonov. Obsah petície totiž nijakým spôsobom, pokiaľ ústava alebo zákon neustanoví inak, neobmedzuje vlastný výkon právomoci orgánu verejnej moci, pretože tomuto orgánu nevyplýva povinnosť petícii vyhovieť.

S ohľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že plénum národnej rady alebo príslušný výbor je v zmysle § 133 zákona o rokovanom poriadku povinný prerokovať petíciu a zaujať k nej stanovisko. Z tejto povinnosti však nevyplýva pre žiadneho poslanca povinnosť vyjadriť sa k nej v rámci rokovania príslušného orgánu ani hlasovať za uznesenie k nej, a to bez ohľadu na jeho obsah, a preto by prípadné preskúmanie toho, do akej miery jednotliví poslanci pri rokovaní príslušného výboru boli oboznámení s obsahom petície, vyjadrovali sa k nemu a ani aké stanovisko k nemu zaujali, nemalo v okolnostiach danej veci žiadnu ústavnoprávnu relevanciu. Na tomto závere nemeni nič ani skutočnosť, že ústavný súd v uznesení sp. zn. III. ÚS 266/08 hodnotil priebeh rozpravy národnej rady k petícii, pretože ani v prípade jej len „formálneho“ vybavenia by nebolo možné s ohľadom na čl. 73 ods. 2 ústavy iba z toho dôvodu konštatovať porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 27 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd s ohľadom na uvedené závery nemohol považovať námietku smerujúcu k spôsobu vybavenia petície za dostatočnú na záver, že došlo k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 27 ods. 1 ústavy. Uznesenie príslušného výboru č. 580 z 10. júna 2010, ktorým tento výbor vzal petíciu na vedomie, možno hodnotiť ako vybavenie petície spôsobom zodpovedajúcim rozhodovacej činnosti národnej rady. Keďže o tomto výsledku bol sťažovateľ informovaný listom sekretariátu predsedu národnej rady zo 7. júla 2010, nemožno konštatovať ani porušenie povinnosti oznámiť výsledok vybavenia petície osobe určenej na zastupovanie v styku s orgánom vybavujúcim petíciu.

Sťažovateľ však vo svojej sťažnosti namietal porušenie základného práva podľa čl. 27 ods. 1 ústavy tiež vo vzťahu k dobe, ktorá uplynula od podania petície do jeho vyrozumienia o jej vybavení. Ústavný súd zdôrazňuje, že v danej veci nemá dôvod sa odkloniť od právnych záverov vyslovených v uznesení sp. zn. III. ÚS 266/08, že samotné nedodržanie poriadkovej lehoty 30 dní (resp. ďalšej dodatočnej lehoty 30 dní) na vybavenie petície podľa § 5 ods. 6 zákona o petičnom práve nie je porušením uvedeného základného práva. Jeho porušenie pritom nemožno vidieť ani izolovane v skutočnosti, že národná rada písomne oznámila výsledok vybavenia petície sťažovateľovi až po jeho písomnom upozornení (resp. sťažnosti jeho právnej zástupkyne) z 1. júna 2010. Takéto

	<p>porušenie je ale naopak možné podľa názoru ústavného súdu konštatovať vo vzťahu k tomu, že sťažovateľ bol o výsledku vybavenia petície informovaný až viac ako 14 mesiacov po doručení petície.</p> <p>Vo svojej doterajšej judikatúre ústavný súd uviedol, že kritériom posúdenia porušenia základného práva podľa čl. 27 ods. 1 ústavy vo väzbe na prekročenie 30-dňovej lehoty v zmysle čl. 5 ods. 6 ústavy je to, či by v dôsledku toho „došlo k zmareniu samotného účelu petície a prerokovanie petície v pléne národnej rady by stratilo význam“. Ako účel v tomto zmysle nemožno ale považovať len samotnú možnosť prijatia zákona či zmeny zákona v budúcnosti. Táto možnosť by totiž z povahy veci bola zachovaná vždy, pretože národná rada môže k takémuto kroku pristúpiť kedykoľvek v budúcnosti. Obmedzenie sa na takéto konštatovanie by tak viedlo k absurdnému dôsledku, pretože národná rada či príslušný výbor by v takomto prípade mohli podanú petíciu ignorovať. Ústavný súd dospel k záveru, že tento účel treba chápať aj s ohľadom na to, že petíciu smerujúcou k výkonu zákonodarnej pôsobnosti národnej rady dochádza k vyjadreniu spoločného záujmu určitej skupiny ľudí, ktorého obsah má nielen svoj vecný, ale i časový rozmer. Z toho dôvodu verejný alebo spoločný záujem vyjadrovaný petíciou je vždy určený i kontextom doby, v ktorej došlo k jej zostaveniu. Ak má preto mať vybavenie petície nejaký zmysel z hľadiska jej predkladateľov, musí k nemu dôjsť v primeranej dobe od jej podania. Kritériom posúdenia primeranosti tejto doby je predovšetkým to, aby sa vytvoril dostatočný priestor na zoznámenie sa s obsahom petície a možnosť reagovať kvalifikovaným spôsobom na návrh v rámci prerokovania v národnej rade či jej výbore.</p> <p>Uvedené kritérium nič nemení na tom, že ani v takomto prípade nie je žiaden poslanec povinný vystúpiť v rozprave využiť možnosť, hlasovať určitým spôsobom či predložiť v nadväznosti na petíciu návrh zákona. Národná rada alebo príslušný výbor majú však povinnosť zaradiť túto petíciu na prerokovanie v rámci svojich schôdzí, a vytvoriť tak možnosť, aby na ňu poslanci mohli nejakým spôsobom reagovať. Aj v prípade nemožnosti prijať určité uznesenie by pritom mal byť predkladateľ petície bez zbytočného odkladu informovaný o tejto skutočnosti, pretože by išlo v podstate o výsledok vybavenia jeho petície. Zároveň možno na tomto mieste poukázať aj na určitú paralelu so štandardným priebehom zákonodarného procesu, v rámci ktorého vyžaduje prerokovanie návrhu zákona národnou radou a jej výbormi spravidla len niekoľko mesiacov, z toho zaradenie zákona na prvé čítanie len niekoľko týždňov. Už samotné toto porovnanie svedčí o tom, že dobu od 14. apríla 2009 do 10. júna 2010 zjavne nemožno považovať za primeranú. Táto doba naopak svedčí o svojoľnom postupe zo strany príslušného výboru, v dôsledku ktorého došlo podľa názoru ústavného súdu k porušeniu ústavou zaručeného petičného práva sťažovateľa.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>III. ÚS 266/08, I. ÚS 38/94</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 374/2010</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ladislav Orosz</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>20. decembra 2010</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin podvodu. Uznesením okresného súdu z 8. februára 2010 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Väzba začala plynúť od 5. februára 2010.</p> <p>Žiadosťou z 10. apríla 2010 sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu a zároveň okresnému súdu ponúkol aj písomný sľub a peňažnú záruku. Žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu adresoval Krajskej prokuratúre.</p> <p>Uznesením okresného súdu z 20. mája 2010 bola žiadosť sťažovateľa zamietnutá.</p>

	<p>Týmto uznesením okresný súd zároveň neprijal jeho písomný sľub, ponúknutú peňažnú záruku a ani záruku dôveryhodných osôb za ďalšie správanie sťažovateľa. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ ústne do zápisnice hneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí sťažnosť. Uznesením krajského súdu z 18. augusta 2010 bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd posudzoval, či vo veci sťažovateľa okresný súd v rámci svojho postupu rešpektoval požiadavku neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o väzbe, resp. jej ďalšom trvaní.</p> <p>Z tvrdení účastníkov konania a zo spisovej dokumentácie ústavný súd zistil, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola doručená krajskej prokuratúre 10. apríla 2010 a následne bola okresnému súdu predložená krajskou prokuratúrou 28. apríla 2010. Z uvedeného dôvodu ústavný súd skúmal postup okresného súdu len od tohto dňa.</p> <p>Predmetný spis súvisiaci s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bol v dispozícii okresného súdu od 28. apríla 2010 do 6. augusta 2010, t. j. štrnásť týždňov a dva dni, teda dlhšie ako tri mesiace. Následne po vrátení spisu krajským súdom bol spis v súvislosti s doručovaním uznesenia krajského súdu v dispozícii okresného súdu od 19. augusta 2010 do 8. septembra 2010, teda 20 dní.</p> <p>Ústavný súd vychádzajúc zo svojich zistení konštatoval, že obdobie, v rámci ktorého okresný súd vykonával procesné úkony súvisiace s prípravou rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, samotným rozhodovaním, vyhotovovaním rozhodnutia, ale najmä s jeho expedovaním a predkladaním spisu krajskému súdu (potom, ako sťažovateľ podal proti prvostupňovému rozhodnutiu sťažnosť, pozn.), ako aj jeho postup po vrátení spisu z krajského súdu (súvisiaci s doručovaním rozhodnutia krajského súdu, pozn.), nezodpovedá požiadavkám na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu a ESEP, a teda zakladá dôvod na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 2 a 5 listiny a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohoto nálezu.</p> <p>Ústavný súd uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>Koendjbiharie c. Holandsko z 25. októbra 1990, § 28Bezicheri c. Taliansko z 25. októbra 1989, I. ÚS 14/07III. ÚS 126/05, IV. ÚS 181/07</p>

spisová značka	IV. ÚS 291/2010
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	20. decembra 2010
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Podstatou námietok sťažovateľa je tvrdenie, že uznesením okresného súdu z 2. októbra 2009, ktorým súd zamietol jeho návrh ako povinného na zastavenie exekúcie došlo k porušeniu jeho označených základných práv.</p> <p>Podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd porušil jeho práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru predovšetkým tým, že nechránil a nezabezpečil jeho práva ako povinného v exekučnom konaní vyplývajúce zo zákona, pretože</p> <ul style="list-style-type: none"> - mu nebolo právne relevantným spôsobom doručené upovedomenie o začatí exekúcie ako povinnému, v dôsledku čoho exekučné konanie trpí vadou, pre ktorú v ňom nebolo možné ďalej konať,

	<ul style="list-style-type: none"> - upovedomenie o začatí exekúcie v predmetnej veci bolo doručené jemu ustanovenej opatrovníčke predtým, než rozhodnutie súdu o jej ustanovení nadobudlo právoplatnosť, a preto doručenie upovedomenia nebolo právne účinné, - povinnému (opatrovníčke) nebola poskytnutá zákonná lehota na podanie námietok v trvaní 14 dní, ale iba v trvaní troch dní (A. Š., ktorej bolo upovedomenie o začatí exekúcie doručené 18. októbra 2007, ako opatrovníčka mohla účinne konať až odo dňa právoplatnosti uznesenia o jej ustanovení za opatrovníka, t. j. od 31. októbra 2007), - nebola zachovaná rovnosť účastníkov konania pri využívaní zákonných práv v exekučnom konaní, keďže súdom ustanovený opatrovník nehájil záujmy povinného, - okresný súd pri rozhodovaní o jeho návrhu na zastavenie exekúcie sa uvedenými dôvodmi vôbec nezaoberal a vo veci rozhodol na základe iných skutočností, než ktoré on predkladal.
ratio decidendi	<p>Moment doručenia upovedomenia o začatí exekúcie je pre povinného okamihom, odkedy má možnosť brániť sa proti exekučnému konaniu postupom, ktorý umožňuje Exekučný poriadok (námietka zaujatosti exekútora, námietky proti exekúcii, námietky proti trovám exekúcie, návrh na odklad exekúcie, návrh na zastavenie exekúcie).</p> <p>V predmetnej veci z obsahu súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľovi ako povinnému bol v exekučnom konaní uznesením z 18. septembra 2007 ustanovený opatrovník (na základe žiadosti súdneho exekútora, že povinnému sa nepodarilo doručiť upovedomenie o začatí exekúcie, lebo ani po vykonanom šetrení sa mu nepodarilo zistiť pobyt povinného a okresný súd o tejto skutočnosti nemal pochybnosti). Okresný súd vyznačil právoplatnosť uznesenia o ustanovení opatrovníka povinnému (sťažovateľovi) 31. októbra 2007. Ústavný súd zo súdneho spisu, ako aj z vyjadrenia J. V., K., zákonnej zástupkyne účastníka exekučného konania na strane oprávnených mal. R. V., z 9. novembra 2010 (a pripojených listín) doručeného ústavnému súdu 10. novembra 2010, zistil, že pracovníčka okresného súdu A. Š. prevzala uznesenie okresného súdu o ustanovení za opatrovníka 10. októbra 2007, pričom z doručky súdneho doručovateľa vyplýva, že sa vzdala práva podať odvolanie. Upovedomenie o začatí exekúcie jej bolo doručené 18. októbra 2007.</p> <p>Okresný súd nechal bez povšimnutia podstatnú námietku sťažovateľa, hoci bol povinný skúmať, či upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému (resp. jeho ustanovenému opatrovníkovi) doručené právne relevantným spôsobom. Iba vtedy, ak je upovedomenie o začatí exekúcie doručené povinnému (opatrovníkovi) v súlade s Exekučným poriadkom, začína plynúť povinnému (opatrovníkovi) lehota na podanie námietok.</p> <p>Z príslušného súdneho spisu vyplýva, že okresný súd na účely odstránenia uvedených pochybností (aj po zrušení uznesenia o ustanovení opatrovníka, keďže pominuli dôvody, pre ktoré bol opatrovník povinnému ustanovený) žiadne dokazovanie nevykonával, argumenty tvrdené sťažovateľom nevzal do úvahy, pretože ich vôbec neskúmal. Táto skutočnosť je zrejماً z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu.</p> <p>Okresný súd konštatujúc, že v doterajšom postupe súdu, resp. súdneho exekútora nezistil žiadne procesné vady, ktoré by mali za následok porušenie práv povinného (sťažovateľa), vo svojom rozhodnutí tiež opomenul odôvodniť, resp. vysvetliť námietku sťažovateľa, že súdom ustanovený opatrovník nehájil jeho záujmy (ako neprítomného účastníka konania), a teda že nebola v predmetnom exekučnom konaní zabezpečená nielen ochrana jeho záujmov, ale hlavne, že nebola zabezpečená ochrana jeho základných práv, súčasťou ktorých je aj právo na spravodlivé súdne konanie (opatrovníčka v období od svojho ustanovenia nevykonala žiadny relevantný úkon na ochranu práv povinného aj napriek tomu, že v danom prípade exekúciu na uspokojenie sumy istiny len 675,50 € s prísl. súdny exekútor vykonáva predajom spoluvlastníckeho podielu sťažovateľa k nehnuteľnosti značnej hodnoty).</p> <p>Ústavný súd posudzujúc obsah zásadnej argumentácie sťažovateľa, ako aj dotknutej časti spisovej dokumentácie dospel k záveru, že okresný súd sa vysporiadal s otázkou zabezpečenia rešpektovania procesných práv sťažovateľa ako povinného v napadnutom</p>

	<p>konaní ústavne neakceptovateľným spôsobom. V dôsledku toho, že okresný súd v odôvodnení namietaného uznesenia nereagoval ústavne konformným spôsobom na kľúčové námietky sťažovateľa, na ktorých založil svoj návrh na zastavenie exekúcie, možno považovať uznesenie okresného súdu sp. zn. 39 Er 23/2006, Ex 793/2005 z 2. októbra 2009 za zjavne neodôvodnené a arbitrárne a nezlučiteľné s obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd sťažovateľovi požadované finančné zadost'učinenie nepriznal.</p>
<p>použitú odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Guérin c. Francúzsko, 1998</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 303/2010</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ladislav Orosz</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>25. novembra 2010</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Podaním doručeným okresnému súdu 18. januára 2010 vzniesol sťažovateľ námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi.</p> <p>Podstatou sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že krajský súd sa v namietanom uznesení, ktorým rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prerokovávaní a rozhodovania vecí vedenej okresným súdom ústavne neakceptovateľným spôsobom vysporiadal s dôvodmi ním vznesenej námietky zaujatosti proti zákonnej sudkyňi, čím došlo k porušeniu jeho označených základných práv.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Krajský súd si k rozhodnutiu o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom nevyžiadal od okresného súdu žiadne iné podklady a ani sám nevykonal vo veci žiadne dokazovanie, t. j. pri rozhodovaní vychádzal len zo sťažovateľovho podania a vyjadrenia zákonnej sudkyne.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že ani vo vyjadrení predsedu kolégia k sťažnosti zo 14. júla 2010 nie sú uvedené žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by bližšie objasňovali namietané uznesenie krajského súdu, ktorým rozhodol o nevyhlúčení zákonnej sudkyne z prerokovávaní a rozhodovania vecí vedenej okresným súdom.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že krajský súd sa v predmetnej veci pri rozhodovaní uspokojil so všeobecne formulovaným vyjadrením zákonnej sudkyne, že sa necíti byť zaujatá, čo výslovne vyjadril aj v odôvodnení namietaného uznesenia. Vyjadrenie zákonnej sudkyne je síce dôležité z hľadiska posudzovania subjektívnej stránky jej nestrannosti, ale nie je (aj vzhľadom na jeho obsah) postačujúce na to, aby len na jeho základe mohol krajský súd formulovať ústavne akceptovateľným spôsobom meritórny záver k objektívnej stránke nestrannosti zákonnej sudkyne.</p> <p>Sťažovateľ vo svojej námietke poukázal na skutočnosť, ktorá by mohla signalizovať spochybnenie jej nestrannosti z hľadiska vonkajších, teda objektívnych okolností. Tvrdenie svedka, že zákonná sudkyňa bola na spoločnom obede s právnym zástupcom žalovaného v 2. rade, totiž môže podľa názoru ústavného súdu za určitých okolností (v prípade potvrdenia a príp. zistenia, že nešlo o ojedinelý prípad „nadštandardných“ vzťahov medzi zákonnou sudkyňou a právnym zástupcom žalovaného v 2. rade) vyvolať objektívnu obavu o spochybnení nestrannosti zákonnej sudkyne v očiach sťažovateľa ako žalobcu v predmetnej veci a spochybníť aj jej tvrdenie, že sa s právnym zástupcom žalovaného v 2. rade pozná len z pracovnej činnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti podotýka, že zákonná sudkyňa sa vo svojom vyjadrení vôbec nevyjadrila k tvrdeniu sťažovateľa (získaného od svedka), že s právnym zástupcom žalovaného v 2. rade</p>

	<p>skutočne bola na spoločnom obede. Ani krajský súd nepovažoval za potrebné overiť si túto skutočnosť, a to či už výsluchom dotyčného svedka, príp. aspoň vyžiadanim jeho vyjadrenia, alebo tiež napr. vyžiadanim si vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného v 2. rade, príp. ďalších osôb, ktoré by sa ku vzťahu medzi zákonnou sudkyňou a právnym zástupcom žalovaného v 2. rade mohli vyjadriť, a tým prispieť k odstráneniu pochybností o nezaujatosti sudkyne aj z objektívneho hľadiska.</p> <p>V danom prípade krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia nedal podľa názoru ústavného súdu uspokojivú odpoveď na kľúčovú otázku nastolenú sťažovateľom v ním vznesenej námietke zaujatosti, či medzi právnym zástupcom žalovaného v 2. rade a zákonnou sudkyňou existuje taký vzťah, ktorý by objektívne mohol spochybňovať jej nezaujatosť (nestrannosť). Odpoveď na túto otázku môže ústavne akceptovateľným spôsobom krajský súd podľa názoru ústavného súdu sformulovať až po doplnení dokazovania.</p> <p>Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že namietaným uznesením krajský súd porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	III. ÚS 24/05, III. ÚS 198/09Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	IV. ÚS 393/2010
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	20. decembra 2010
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom okresného súdu v konaní o uloženie povinnosti vydať majetkový podielnický list, ktoré začalo v roku 2001.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ústavný súd konštatoval, že v danom prípade bolo úlohou okresného súdu len uplatniť postup podľa § 241 ods. 4 OSP, t. j. najmä preskúmať, či sťažovateľom podané dovolanie spĺňa zákonom požadované náležitosti, ako aj to, či je úplné a zrozumiteľne formulované, a vyzvať sťažovateľa v určenej lehote na odstránenie jeho nedostatkov a následne vec predložiť na rozhodnutie dovolaciemu súdu. Za daných okolností nemožno považovať úlohy, ktoré mal okresný súd v danom prípade splniť, za zložité ani z právneho a ani zo skutkového hľadiska.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka namietaného konania, ktoré ústavný súd štandardne zohľadňuje pri rozhodovaní o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ značne sťažil svojimi nezrozumiteľnými a nejasnými podaniami postup okresného súdu. Predĺženie konania z dôvodu potreby vysporiadať sa s procesnými úkonmi sťažovateľa nemožno podľa názoru ústavného súdu pripísať na ťarchu okresného súdu.</p> <p>3. Ústavný súd sumarizujúc svoje zistenia zo spisovej dokumentácie konštatoval, že z ústavného hľadiska nemôže byť v žiadnom prípade akceptovateľné (ani po zohľadnení negatívneho podielu účastníka konania, pozn.), aby postup okresného súdu podľa § 241 OSP, t. j. postup súvisiaci s odstraňovaním nedostatkov dovolania a jeho predkladaním dovolaciemu súdu, trval tak dlho, ako v danom prípade (dosiaľ takmer 9 rokov).</p>

	<p>Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'učinenia v sume 2 000 € sťažovateľovi primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 324/2010
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	20. decembra 2010
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody, ktoré začalo v roku 2003.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ústavný súd po preskúmaní spisu sp. zn. 17 Cpr/16/2003 zistil, že predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu na náhradu škody (resp. o návrhu na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti). Po právnej stránke ide o štandardnú vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Zo skutočností uvedených sťažovateľom a ani z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej zložitosti veci. Vo vzťahu k faktickej zložitosti veci ústavný súd pripustil, že vec vykazuje znaky faktickej zložitosti (potreba zhromaždenia viacerých listinných dôkazov, potreba vykonania znaleckého dokazovania).</p> <p>2. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu nezistil žiadnu okolnosť (účasť na pojednávaní a žiadosti o odročovanie pojednávania), ktorú by bolo potrebné pripísať na f'archu sťažovateľa, ktorý je v tomto spore navrhovateľom, v súvislosti s priet'ahmi v napadnutom konaní.</p> <p>3. Postup okresného súdu v označenom konaní hodnotí ústavný súd ako taký, ktorému chýbala efektívnosť a účelnosť úkonov a ktorý nesmeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa v primeranom čase a prispel k doterajšej dĺžke namietaného konania.</p> <p>Napriek tomu, že okresný súd vykonával procesné úkony spojené s prípravou pojednávania, vykonával pojednávania, zabezpečoval dôkazy, vykonal znalecké dokazovanie, doručoval písomnosti, a hoci vo veci rozhodol, konanie nie je právoplatne skončené, čím sa mu nepodarilo odstrániť stav právnej neistoty sťažovateľa, v ktorom sa sťažovateľ nachádza.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že to tak bolo, a preto vyslovil, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cpr/16/2003 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 1 500 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 408/2010
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	20. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu v konaní o nároku na náhradu mzdy, ktoré začalo v roku 2008.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd v zhode so svojím názorom vysloveným v náleze sp. zn. II. ÚS 80/07 zo 4. septembra 2007 hodnotiacim predchádzajúce štádium namietaného konania konštatuje, že nejde o vec právne ani skutkovo tak zložitú, aby okresný súd zbavila zodpovednosti za stav, v akom sa napadnuté konanie nachádza v čase meritórneho prerokovania sťažnosti, vyhodnotený v ďalšej časti tohto nálezu. Ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti sa na právnu alebo skutkovú zložitost' veci v súvislosti s doterajšou dĺžkou konania neodvolával.</p> <p>2. Správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania je druhým kritériom pri posudzovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by mali byť pripísané na ťarchu sťažovateľa v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania.</p> <p>3. Ústavný súd dospel k záveru, že neefektívnym postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/124/2008 došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € za primerané finančné zadosťučinenie</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 289/2010
sudca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	20. decembra 2010
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom krajského súdu v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu o žalobe o náhradu mzdy, ktoré je od februára 2008 vedené na krajskom súde.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory o náhradu nevyplatených mzdových nárokov po skončení pracovného pomeru tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložité. Uvedené konštatovanie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na odvolacie konanie napadnuté sťažnosťou.</p> <p>2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania je druhým kritériom pri posudzovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Skutočnosť, na ktorú vo svojom vyjadrení poukázal krajský súd, že sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu v čase, keď už vedela, že je nariadený termín pojednávania, podľa názoru ústavného súdu nijako neovplyvnila dĺžku ani priebeh napadnutého konania. Ústavný súd ju však zobral do úvahy pri ustálení výšky priznaného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Ústavný súd napokon hodnotil postup krajského súdu. Ústavný súd dospel k</p>

	názoru, že postupom krajského súdu došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadost'učinenie.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 305/2010
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 konanie o s'ťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	20. decembra 2010
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	S'ťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom krajského súdu v konaní o určení pravosti popretej pohľadávky v konkurze ktoré začalo v roku 2000. Podľa tvrdenia s'ťažovateľa „Krajský súd v Košiciach nerešpektoval predtým vydaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 255/2008-51 zo dňa 05. 11. 2008, ktorým mu bolo prikázané, aby v tomto konaní konal bez zbytočných priet'ahov“.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd aj v danom prípade bral do úvahy skutkový stav a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97, I. ÚS 255/08) relevantnú na rozhodnutie v predmetnej veci. Na základe týchto hľadísk konanie na zistenie popretej pohľadávky v konkurznom konaní nehodnotil obdobne ako v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 255/08 ako právne a skutkovo zložitú. Ústavný súd v tejto súvislosti vzal do úvahy tiež skutočnosť, že právnu a faktickou zložitou veci neospravedlňoval doterajší postup v predmetnej veci ani predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. I SprV/326/2010 z 15. apríla 2010.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania s'ťažovateľov ako účastníkov konania na strane žalovaných ústavný súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit', že s'ťažovatelia svojim správaním negatívne prispeli k doterajšej (viac než desaťročnej) dĺžke namietaného konania. Využívanie procesných oprávnení s'ťažovateľkou [odvolanie proti rozsudku z 25. marca 2003 (v merite veci) a proti rozsudku z 31. marca 2010 (proti trovám konania)] nemalo podľa názoru ústavného súdu zásadný vplyv na doterajšiu dĺžku namietaného konania.</p> <p>3. Vo vzťahu k postupu krajského súdu v namietanom konaní ústavný súd poukázal na svoje predchádzajúce skutkové zistenia v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 255/08, ktoré sa týkalo toho istého konania pred krajským súdom ako s'ťažnosť s'ťažovateľov a ktoré svojou s'ťažnosťou vyvolal iný účastník konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 13 Cb 767/2000. Vychádzajúc z § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 121 OSP ústavný súd využil skutkové závery z uvedeného právoplatne ukončeného konania aj pre rozhodnutie o s'ťažnosti s'ťažovateľov.</p> <p>Aj napriek tomu, že zo skutkových okolností prerokúvaného prípadu i z právoplatného rozhodnutia ústavného súdu v súvisiacej veci vyplýva, že na doterajšej neprimeranej dĺžke namietaného konania majú podiel viaceré procesné úkony ostatných účastníkov konania, ako aj postup najvyššieho súdu, pričom v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu sp. zn. I. ÚS 255/08, t. j. po 15. decembri 2008, už krajský súd primerane konal a rozhodol vo veci samej (31. marca 2010), nemohol ústavný súd opomenúť skutočnosť, že krajský súd prispel k 10 rokov trvajúcej a stále právoplatne neskončenému konaniu neodôvodnenou nečinnosťou v dĺžke viac ako 5 rokov. V naznačených okolnostiach ústavný súd obdobne ako v predchádzajúcom konaní (I. ÚS 255/08) dospel k záveru, že krajský súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb 767/2000 porušil základné právo s'ťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj</p>

	ich právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd považoval priznanie sumy 2 500 € pre každého zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	I. ÚS 255/2008

spisová značka	IV. ÚS 262/2010
sudca spravodajca	Ludmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. novembra 2010
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu v konaní o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva ktoré začalo v roku 1998.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Zo skutočností uvedených sťažovateľkou a okresným súdom ani z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd nezistil nijakú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej zložitosti veci. Ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Pokiaľ ide o faktickú zložitosť veci, je potrebné poukázať na to, že dokazovanie vyžadovalo zhromaždenie viacerých listinných dôkazov, resp. vypracovanie znaleckého posudku, nemožno však hovoriť o takej zložitosti veci, ktorou by bolo možné odôvodniť neprimerane dlhý čas konania súdu prvého stupňa bez prijatia rozhodnutia vo veci samej.</p> <p>2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mali byť pripísané na ťarchu sťažovateľky, ktorá je v tomto spore žalobkyňou, v súvislosti s prietáhmi v konaní (jej jediná neúčast' na prvom nariadenom pojednávaní bola ospravedlnená).</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu.</p> <p>V konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 5 C 627/2008 (predtým pod sp. zn. PK-5 C 249/1998 a pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 C 249/1998) došlo predovšetkým nečinnosťou v trvaní takmer sedem a pol roka k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľke požadovanú sumu 5 000 € ako primerané finančné zadosťučinenie</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 231/2010
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	20. decembra 2010
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody spôsobenej ublížením na zdraví následkom trestného činu ktoré začalo v roku 2007.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že predmetom namietaného konania je rozhodovanie o žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáha náhrady škody spôsobenej mu ublížením na zdraví následkom trestného činu. Konania o náhrade škody spôsobenej trestným činom tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom ide o agendu, v rámci ktorej existuje stabilizovaná judikatúra. Z uvedeného dôvodu nemožno považovať vec sťažovateľa za právne zložitú, pričom doterajší priebeh konania nezakladá ani dôvod na to, aby sa namietané konanie mohlo kvalifikovať za zložitú po faktickej stránke. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že ani okresný súd vo svojom vyjadrení neospravedlňoval svoj doterajší postup v namietanom konaní skutkovou či právnou zložitou veci. Z hľadiska povahy namietaného konania ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že každé konanie o náhrade škody spôsobenej trestným činom vyžaduje zo strany vo veci konajúceho súdu osobitnú starostlivosť, a teda urýchlený postup.</p> <p>2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd po preskúmaní predloženého spisu vzal do úvahy, že niektoré procesné úkony sťažovateľa, na ktoré mal podľa Občianskeho súdneho poriadku právo (návrh na pristúpenie účastníkov na strane žalovaných, žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov) mali objektívne vplyv na predĺženie konania, a preto túto skutočnosť zohľadnil pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.</p> <p>Ústavný súd zistil, že namietané konanie je poznačené obdobia neúčinnosti okresného súdu (obdobie od 26. júna 2007 do 12. augusta 2008 a obdobie od 11. novembra 2008 do 16. septembra 2009), keď okresný súd nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca v preskúmanom súdnom konaní nachádza.</p> <p>Okresný súd podľa názoru ústavného súdu neprímerane dlho rozhodoval aj o procesných návrhoch sťažovateľa. O sťažovateľom podanom návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov rozhodoval okresný súd 16 mesiacov (od 11. novembra 2008, resp. 28. novembra 2008 do 18. marca 2010, pozn.) a o jeho návrhu na pristúpenie ďalších účastníkov konania na strane žalovaných rozhodoval viac než 13 mesiacov (od 23. júla 2008 do 16. septembra 2009).</p> <p>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 84/2007 porušené boli.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € bude v danom prípade primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 398/2010
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	20. decembra 2010
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru ktoré začalo v roku 2004.
ratio decidendi	<p>1. Ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je rozhodovanie o určení neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a určení neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru a náhrade mzdy, t. j. ide o vec, ktorej povaha (spor o existenciu pracovného pomeru, ktorý je zdrojom príjmov sťažovateľa) si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, z čoho okrem iného vyplýva povinnosť všeobecného súdu organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (m. m. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).</p> <p>Ústavný súd z hľadiska zložitosti veci vzal do úvahy, že rozhodovanie o určení neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a určení neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru a nárokov z toho vyplývajúcich tvorí štandardnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov, v rámci ktorej existuje rozsiahla a stabilizovaná judikatúra, a preto vec sťažovateľa nemožno považovať z právneho hľadiska za zložitú. Zo skutkového hľadiska ústavný súd aj na základe doterajšieho priebehu namietaného konania pripustil, že požiadavky na objektívne zisťovanie skutkového stavu v danom prípade ovplyvnili jeho doterajšiu dĺžku, ale zároveň zdôraznil, že skutková zložitnosť veci nemôže ospravedlniť neodôvodnenú nečinnosť, resp. neefektívnu činnosť okresného súdu.</p> <p>2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V preskúmvanej veci sa ústavný súd zaoberal predovšetkým prekážkou začatého konania – litispendencie v dôsledku zmätočného konania sťažovateľa (podanie dvoch identických žalôb o neplatnosť skončenia pracovného pomeru 26. februára 2004 a následne 27. februára 2004), na základe ktorej okresný súd uznesením č. k. 19 C 46/2004-23 z 18. novembra 2004 namietané konanie zastavil z dôvodu, že o tej istej veci prebiehalo na okresnom súde iné konanie pod sp. zn. 19 C 44/2004. Sťažovateľ potom, ako navrhol okresnému súdu, aby na základe späťvzatia návrhu konanie vedené pod sp. zn. 19 C 44/2004 zastavil, podal zároveň 6. decembra 2004 odvolanie proti uzneseniu č. k. 19 C 46/2004-23 z 18. novembra 2004 o zastavení namietaného konania. Uvedené zmätočné správanie (podanie dvoch identických žalôb) sťažovateľa malo čiastočne vplyv na predĺženie namietaného konania, a preto túto skutočnosť ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Pri hodnotení konania podľa tretieho kritéria, ktorým je postup okresného súdu, ústavný súd vychádzal z prehľadu procesných úkonov okresného súdu. Ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 41 C 101/2007 porušené boli.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € bude v danom prípade primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP	***

a iných súdov	
---------------	--

spisová značka	IV. ÚS 340/2010
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. novembra 2010
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy s prísl. ktoré začalo v roku 2006.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatoval, že konanie, predmetom ktorého je návrh na vydanie platobného rozkazu (zaplatenie sumy 600 € s príslušenstvom z titulu náhradného plnenia v prípade zrušenia rezervovaného letu cestovnou kanceláriou), nie je z právneho hľadiska zložitý. Pri hodnotení faktickej zložitosti veci ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že odporcom je v namietanom konaní zahraničná právnická osoba, čo čiastočne odôvodňuje zvýšené časové nároky súvisiace s potrebou zaobstarania relevantných súdnych prekladov (poverenie súdnych prekladateľov na preklad listín, pozn.).</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky, sťažovateľka svojím správaním čiastočne spôsobila predĺženie namietaného konania. Túto skutočnosť ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o sume primeraného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Vychádzajúc z prehľadu procesných úkonov účastníkov v namietanom konaní hodnotí ústavný súd postup okresného súdu predovšetkým ako nesústredený a neefektívny, pretože skúma podmienky konania a odstraňuje nedostatky návrhu sťažovateľky takmer dva roky (od februára 2009 po súčasnosť). Z prehľadu procesných úkonov v namietanom konaní vyplýva, že odporca spochybnil svoju pasívnu legitímáciu už vo vyjadrení z 13. februára 2009, preto mohol okresný súd vyzvať sťažovateľku (navrhovateľku) na predloženie dôkazov preukazujúcich pasívnu legitímáciu už v tomto období (a nie až výzvou z 29. júla 2010). V namietanom konaní možno identifikovať aj kratšie obdobia nečinnosti okresného súdu (od 17. februára 2009 do 25. mája 2009; od 28. júla 2009 do 29. marca 2010), ktoré spoločne s nesústredenou činnosťou okresného súdu a s prihliadnutím na celkovú doterajšiu dĺžku namietaného konania (viac ako 4 roky), v ktorom nie sú zatiaľ odstránené ani nedostatky návrhu na začatie konania, ktoré bránia súdu vo veci efektívne konať, viedli ústavný súd k záveru, že namietaným postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke finančné zadosťučinenie v sume 300 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	***

Spracovala : JUDr. Zuzana Gajdošová

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.